

SHIBUYACON

2011. július 30.

Egynapos unaloműző a nyári pangásban

Jómagam szeretek minél több animés rendezvényre elmenni, különösen, ha az valamilyen con. Így volt ez most is. Ezúttal egy új csomagolásban juthattunk hozzá nyári con adagunkhoz, ugyanis a Shibuyacon egy teljesen új helyen, a terézvárosi Garay üzletközpontban került megrendezésre. Saját szemszögemből nézve fogom elmesélni az eseményeket, tapasztalataimat, és remélem sikerül majd egy teljes képet és élménybeszámolót adnom azoknak, akik nem tudtak eljutni a rendezvényre.

Első körben érdemes tisztázni, hogy miért és honnan jött a Shibuyacon elnevezés. Nos, bizonyára mindenki tudja, hogy Shibuya Tokió egyik legnépszerűbb bevásárló negyede, és mivel ez a con is egy bevásárlásra alkalmas helyen (legalábbis a környékbelieknek biztos) lett megtartva, ezért eme hangzatos nevet kapta. Ez végül is jó, mert animeconnak koránt sem volt nevezhető. Másodsorra pedig megjegyezném, hogy akik hasonló conra számítottak, mint az eddigiek, azok mindenképp csalódtak.

A jegyárúsítás 9 órakor kezdődött, a kedvesem és én ekkor taliztunk a barátainkkal a Keleti pályaudvarnál. Innen egy 5 perces sétát téve meg is érkeztünk a helyszínre és némi sorban állás után meg is vettük a jegyet. Szép fehér karszalagot kaptunk piros betűkkel. Kint várakoztunk a nyitásra, közben megejtettünk egy kis reggelit. Mivel a con területe csak az üzletközpont második emeletére korlátozódott, ezért oda fel kellett lépcsőzni. Szép lassan, libasorban indultak felfelé az emberek az álló mozgólépcsőn, majd teljesen váratlanul nem engedtek fel többet, köztük minket sem. Néztünk egy nagyot, hogy most mi van.

Itt jött a con legnagyobb szervezői bakija, ugyanis megtudtuk, hogy létszámkorlátozás van és egyszerre csak 500 fő tartózkodhat fent, így mivel nem tudták mennyit engedtek fel, ezért míg meg nem számolták addig vártunk. Közben időnként csak harmincasával engedték fel az embereket. Egyébként a jegyárusítás is abamaradt az álló sor ellenére, és csak 1 órával később adtak el újabbakat. Ekkor tisztázódott számomra, hogy a szervezők jócskán alábecsülték a látogatók várható számát, ami elég nagy probléma, de azt is mondhatnám, hogy gáz. Amúgy megjegyzem, szerintem nem voltunk annyian, hogy ne fértünk volna el kényelmesen, így az az érzésem támadt, hogy a pánikba esett szervezők áldozatául estünk. Kb. 11-re sikerült feljutnunk, és megkezdjük a körbenézést. Az elrendezés remekül sikerült, mindennek elég volt a terület, és az előadások szempontjából kellően csendesek is voltak a szobák, így mindent lehetett szépen hallani.

A boltoknak bőven volt helyük, gond nélkül, bármihez hozzá lehetett férni. Igaz ez inkább a kevés embernek köszönhető. Az árusoknál meglehetősen csekély volt a választék, bármilyen eddigi con élményemhez képest, inkább azok jártak jól, illetve tudtak vásárolni, akik valamilyen mangából hiánypótló kötetet vagy bármilyen csecsebecsét szerettek volna maguknak. Kedvenceim egyébként az Angry Birds plüssök voltak, egy kisebb darabot be is szereztem. Egy térelválasztóktól mentes részen kaptam helyet a vetítős helyiség, amikor arra jártam, akkor valamilyen doramat adtak.

Volt még egy mikroszínpad is, amit megjegyzem, nem tudom mire használtak, ergo cosplay nem volt, pedig elvileg volt verseny. Ha jól vettem ki, akkor a zsűri járt-kelt a regisztrált cp-sek között, és úgy választották ki a legjobbat. Megfigyeléseim azt mutatják, hogy nem lehetett sok jelentkező. Igyekeztem mindenhova benézni, hogy minél részletesebb beszámolót tudjak nektek írni. Végignéztük a rajzokat, semmi gond nem volt velük. Tartottak Ikebana workshopot, ahol bárki kipróbálhatta virágrendezői tehetségét. Társaim ki is próbálták, nagyon élvezték. A karaokét és a DDR-t kevésbé néztem meg, de szerintem rendben volt, így erről nem is írok többet. A büfében lehetett sushit, pockyt kapni, természetesen RopStart is, amiről Az obento verseny is olyan volt, mint mindig, így erről sincs mit kifejtenem. Új programként mutatkozott be az önismereti kanyar. Itt kb. 20, Japánnal kapcsolatos, a falra kifüggesztett kérdésre kellett válaszolni. Nem tudom, hogy kapott-e bármit is az, aki hibátlanul teljesítette a „távot”, de tízpróba pecsét járt érte. Az előadások közül a Buddhizmusról hallgattam kicsit, de különösen nem kötött le, bizonyára érdekes volt. Az utána következő négy isten mítosza az animékben előadás inkább jópofa volt, most már erről is tudok. Ez után elmentünk enni, mert már éhesek voltunk. Itt szeretnék megemlíteni egy újabb bakit, hogy az emeleten sehol nem volt egy darab szemetes sem. Persze levihettem volna az alsó szintre, már ha ott volt, erre nem emlékszem. De szerintem nem lett volna nagy dolog pár dobozt kitenni kuka gyanánt. Bővebben olvashattok a magazinban.

Érdekelt volna, hogy mi az a programban szereplő Tokió Áruház koncert, de ez vagy nem volt, vagy lemaradtunk róla. Sebaj, nagyon nem izgat a dolog. Még egy előadásra néztem be, ez pedig a Hogyan nőj fel (az animék szerint) elnevezést kapta. Ez a cím az első 20-30 percben állta meg a helyét, utána valahogy átcsapott nagyon erős karakterelemzésbe és egyéb magyarázásba.

Szóval lehet, hogy én vagyok értetlen, de én nem tudtam meg, hogyan nőjek fel az animék szerint. A con egész területén levegőtlenység, az előadóterekben pedig még meleg is volt, szóval mindig jól esett kimenni. A konzolról szólnék még pár szót. A játékok fele számomra ismeretlen volt, csak a Narutot, a Prince of Persia 2-t és a Super Mariot ismertem fel. Mindegyiket szimpla tévén lehetett játszani, minimális hanggal, amit csak a játékos hallott kb., kicsit furcsáltam is, pláne azt, hogy a kivetített játék hangja is totál minimumra volt véve. Legutolsónak megvártuk az eredményhirdetést, mert mindig megszoktuk, de bevallom nem figyeltünk és inkább beszélgettünk, meg nem is érdekelt annyira, így végül nem tudtam meg, hogy bármilyen cp-s kapott-e díjat.

Végezetül azt kell mondjam, hogy ez a con annyira volt jó, mint amilyen drága. Az 1000 Ft-os jegyár senkit sem vágott földhöz és talán ért is ennyit. Számomra nem igazán volt meg az úgynevezett confeeling. Egy egyszerű, egynapos szórakozás volt, és bár pörgősnek írták, én egyáltalán nem pörögtem, a nap közepétől inkább az unalom lett úrrá rajtam. A legtöbbet az ért, hogy a barátaimmal voltam, és remekül elhülyültünk egy animés rendezvény keretén belül.

Írta és fényképezte: Hirotaka

